כ"כ שם בק"דן ות' ע"ש עד"ר: כ. בקנסות הבתובים. וכתב התרדכי

פרק השולח בשם ר"י דאף דאין גובין כומן הזה קנסות מ"מ יש לדונן ע"פ

הי לאינ הוא היין בדנר וא היין בדור וא בדנר וא היין בדנר וא בדינר וא בדנר וא בד

חידושי רעק"א

ם"ה אין פוציאי. נ"ב וונססס ממונו ממש ואפר סזר התזיק וספס למ מהני יש"ש פ"ק סי מ"ג:

מורי זהב

שוו דודם לקבל נרים מקדות הדוואת הדוואת בר. והיה לקבל נרים עיין נמוכי פי מסולן ובניי מס לף מיים בסיר יין עיין במור עד הן מייי היית בים בין בין ביי היית הייב בון בית בר. וכניי פרון מהוכל יין מיים ולרין למחוק נמת פיים די היים לדם נלתים כין במור עד את ביעד

ז׳ טובי העיר ועיין בסיי ב׳: כא. אבל קנסות בר. (") בפסקי מהרא"י סימן ס"ד משמע דיכול לקנוס למי שאינו רולה להיום זיית דין שיתן קנס למלך וד"מ הכיאו בס"ק ג' וע"ל סר שפ"ח ס"ה בסמ"ע מ"ש שם: כב. המבייש בדברים. גם זה כמב הטור בשם רב שרירא והרא"ש והוא ממקנת הגאונים

אבל מדינא פטור בבושת דברים ואפי בדיינים סמוכים אין גובין מתנו בושת מן הדין כדאיתא בפי הסובל [דף ל"א ע"א] * ולא כמ"ש בע"ש ע"ש:

כב. לפי כבודו. בירושלמי² [הביאו הטור] דמבייש את הזקן נותן לו ליטכא דדהבא עכ"ל והוא משקל ל"ה דינרי זהב כמ"ש הרתב"ס³ הביאו הטור לקתן בסר ת"ך סעיף ל' שכתב וגובין ממנו ל"ה דינהי והובים ומוכח ממחד דמסיק שם אחר זה דהות לישרת זהב ע"ש ור"מ שהות ל"ו זהובים כמ"ש בר"ד סימן של"ד בשם מהר"ם מ"ן:

ביאור ט' (ערם:

פתחי תשובה

סימן כי מדם כזה

בערים מותן כתנו זמן שמשמי ועיד עיד עיד סיד ס"ד בעיק מבישה מתון זגם נענין מניטנו קופן חדה מה הב ה כמ"ש התדכי בס"פ התניח והרמ"א בסי של"ש ס"ד עב"ל הסמ"ע. והש"ך כי תהתרכי ואף אל ול וליים דרלתה סיד לחנים אולם למ"ד פלגה סקה מתנות ע"ש: וכן בקבחות. הכב התרכי ואף אלון גובין קוסוס חס"ו מ"מ יש לדונן ע"פ ז' טובי העיר. סמ"ב: וכם נב"ן. בססף מהרמ"י ס" ס"ד משמע דיכול לקנוס למי שלינו רולה לציית דין שימן קנם למלך וע"ל סי שפ"ח ס"ה. סמ"ע: (כג בדברים. זכו מתקנם הגפונים לצל מדילם סטור בטוס דברים המ"ע. (כג) כבודו . כירושלמי הכיאו הסור דמביים את הזקן טתן ליטרא דדהכא ויית שהוא לייו זהוכים עכ"ל סמייע וכי השיך דבייד סי רמייג סיוב פסק הרמיים שאין לנו מהיין דין מיים לפנון ליטרא דרהבל אבל במשובת ריי מטראני החדשים סיים מיין חולק פיין עיש:

באר הימב מדי שפל לפל לא בדיני עטרים. שין בשם המדשל וחיל מי די בהג"ה: (חן מדדו. כ הסמיים ואפר מפס יופר מבדינ עטרים. שין בשם המדשל וחיל מי די בהג"ה: (חן מדדו. כ הסמיים הלפים מפי יופר מבדי מון בען כפל די והי לאם היו דכין אותו בכר המדיק פלמו בין דבר אחר הפיססו הספים וויבר המדיק בלמו בין דבר אחר הפיססו תפיסה וויבר המדיק בלמו בין דבר אחר הפיססו תפיסה ותים באל מבר מתמבר והכמ"א לאם הדה בקום דלא מהני תפיסחו מאות המדיך בהוד" ולא משפט בהדלטו לפי" לל כלו עדים וכנ"ש המחבר לקומן סי שי"ח והכב הידיך והייה בשומר שטען טענת גנג והוא פלמו אנגג ביין דלא משלם כפל אלא בנשבע לפני בייד ואון השיי בר מומרין נסטי הידי לא מחייב בכפל ואפי הפכ מפקין מייני בי היותני"ן נסטב המלחות. בי "די לי מומר בנג מין בלא הציב בל משל"ב בני שומר כל זמן שאיט נשבע בסף ידון דהייה במומר און איני לביין מייני במי אות און הייה בעל מיק לפיך להי לם מפס מולאין מדו וקיל. (ובי במייו פיי זה מה שישב בפר מותמון אינו שייב הכפל לפיק לפי לם מפס מולאין מדו וקיל. (ובי במייו פיי זה מה שישב בפר מותמון לינו שייב הכל לפיק לפי לה ספס מולאין מדו וקיל. (ובי במייו פיי זה מה שישב בלא לומן במות לה לומן לו שלים לשם ברים קושיים במוץ לותרים להחוד מה שמפן ובי ביין תורים זיל דהייע דוקא אם מפוע ביו של מי של בלה לומן מנון מנים ממון ונם למין מה מתמין מנו של ביו של ביון ביון מנישת ממון ונם לענין תמיעת המון ונם למין מה מתמי לנו של מים המומיה ובי שיו מורים ויל הסישים. וחים המה מוכים מתון ונם לענין מרישת ממון ונם לענין מתימת קום מהל מהל מון מדים התמיד בהיל המתוד להים המומים והרמיא בפיף שליש סייד בהיל הסתיים. וחים המתחדה און מדים המתחדה און מיים המתחדה און מיים מתמים במדים המומן המום המתחדה און מדים ביו בייל המתיים.

באר הימב

נתיכות המשפמ

ביאור

קצות

לל מיפטר בהדלמו ולפילו לל בלו עדים, כ"כ הטוד (פפיף מי) והרמב"ן (ספר חסם שוכם שו ל מדפ הריף), וכן כמב סמ"ע (פקיים), ועיין דרכי משה (פסיף מי) שכמב זיל, בבניתין ולב סיטן קלייב תשתם הדלשבי"י דלל מיקר הדלה בנ"ד בזמן הזה לפטור לם בלו עדים למ"כ מ"מ בלל עדים ליוט חייב על פי עלמו בקנם, זכן משמעות קלם לשן הרלב"ד (השתם "ר, כ מדי הריף) ההתמב"ן דלל פליני ללל כשלא עדים החייב לל גל לל עדים משתם דלה עדים הרמב"ן מולם לליני ללל משלא בשלא עדים משתם דלה עדים משת דלה מיה נולם דלץ למלק ולפשר הרמב"ן חיים מיש בל מדים משתם דלה עדים מיש נולם ב"ל משתים ליום לל מפקיען מיים עריל. ומדברי הדיית נולם דלל פשיעל ליה הן מלחל מיים חייב בלל עדים משת בל משון לפשר, ודלל כמת"ע וש"ך דפשיעל לה ו לספיל לל מפקיען מיים ש"ץ דבלל עדים חייב מהל דפרין בלקו מרובה (רכן פי, שיה מדיב וקשה לי טובל ללחב בלל מדים שור מתששה דבן גמלילל עבבר לין לך עדים הל בלו עדים מול מייב בלל עדים ומשום דהודלת בעל דין לי עדים הל בלו עדים הלל מייב ללל מביה ליו לעבר הרי הלא מייב בללל בדים ומשום דהודלת בעד ליו למה בללל מביה ליו לך עדים הלל מול ביו לאול ביו ליולל ביו בלו עדים ומשום דהודלת בלל מור ביו שהרה מון לביד. לאו עדים הלא מייב בללו עדים ומשום דהודלת בעדם וחדה בקנם ללו היר ביון שהרה מון לביד. לשון מלשה בלו בלכות עדים ותדה בקנם ללו היר ביון שהרה מון לביד. לשון מלשה ב"יוד הלכות בללום ובלים ומיים ביו בלים בלים הלאום ללו מול שהוד מון הם מייב בהדלתו בלים היה ביות הלבוע שם פיים ומיים הדית ולקר דבותן הוה חייב בהדלתו בללו עדים, חיים הדימה שלו לבו שהיל ב"ד לעם הקמ"ע והדיים והדית וחדה בהיד בתה הלבות ובלים הידית והדית והדית הידים הידים בלים בלים בלים בלים בליים הידים בהידים הידים בהידים בכ"ל בידים בללות בדים בללום בדים בללום בדים ומים בידים הלול בללו עדים וולחת הלוב בלים בלים בלים הלבות הלבות הידים בליים הידים בהידים הלבות בדים בליים בללות בדים בליים בליים בלים בליים ב יוסף דקברי דצותן הזה חייב בהראתו בלא עדים, ותהמיתה שלא זכר שהיא ג"ל דעם הפת"ע והד"מ (") זפוסר משנתו ששנה כאן. ואפשר דרבן גתליאל אינו ואמן בהודאת פלמו משום דהוא חב לאחריני דאסר הפנד על שפחה, וכתייש גבי גרושה דלין הבעל נאמן משום הראם בעל דין כיון דאפר לה אההן וכמיש חום' גפייק דגיעין דף ד' (פיא דיה וקייש) עיייש מייש. ועיין בפרק קמא דמליעא (ג. ג) דיליף העדאת עדים לחיוב שנועה קל וחומר מפיו ומה פיו שאינו מחייבו קנס מחייבו שנועה עדים שמחייבין

ביאורים. בעו שרים מייב מהא דאמו שבבר אין לך שרים ע"ם, דילמא לעולם אימא לך דפטור והא בענס ואח"כ באו שרים חייב הוא משום דאם היא לו עדים היה חייב, דוא התראה לא היי הרהאה כלל הוצין למו שרים לאחרעי הדיעו שפחה. וכן בניטין רף מ' (פ"ז) בהא דעבר ע"שהיי צבר ב"ח הוא אומר עשאני, שסתבו הפסקים הוא מסעם הוהו (תר ההראאו ומתרו אהדרי ע"ש בתוספות וריס הלטם וברשב"א, ולפיד הא כלאיה הודאת הרב לאו כלום הוא דתב לאחריני. אלא ראי ראף ולענין איסור לא מוני ההוא דהו כדבר שבעורה, מ"ם לענין מפון עוף העבדות ודאי מהני. דאא ראף ולענין איסור לבי שבעורה, מ"ם לענין מפון עוף העבדות ודאי מהני. דאא ראף ולענין איסור בדבר שבעורה, וין לענין מיום לומר גישור, רכנו שאינו עמול מסאה עדים. וכן כשאומרה גושהני במקום שבערה, וין לענין היותר או באשה לבעלה נאפן ואפרינן הראת בע"ד כמאה עדים. וכן כשאומרה גישהני במקום שביין בי "כן באו הוא העד שבעוכב גיש שיתורו מותר בשפחה, ויוצא בשן ועין צרוך בי שורון בי וניקן בי "כן, אין התחלה לרבירי ודה אין אומרו בשפחה, ויוצא בשן ועין צרוך עו שחרון ניק ליא ערי צ"ם, און החייק וביע אוון ברא בולים ואפרין והוא לפניים ואפרן עבריין כרית ובשאר ענטות כהואלה לרבירי ודה אין אומרו בשפחה, ויוצא בשן ועין צרוך מעיל ווון בי "כן בי"ם, ותולדה דבור (ניק י ב"ק), וכל מה שאין זגין בהיין ברא ענים בי בי "כן און התולדה דבור (ניק י ב"ק), וכל מה שאין זגין בהיין קרין עני, והפט למפלו בורה עון בידין עדין הוא אין לאון בידין מוד היותר בידים לוון בידין מין הוא יד לא מדני אל מוב לא מוצי הואו ובר"ז: ו) אבל קנות שבאר וליות, ולאון השבועה הוו מורים לוון מופין מל ווון מוסיים לוון שפורים לוון מפוץ מה אור וווי מפאר מבוצה שפארו בב"ז: ו) אבל קנות שבארם הכורני הובריו מהוא בידון מה אורני באור מבוצה שבארם בורים מה בידון מהוא הוברה אייל רבעין דוץ מוכן בול בורו שובים לוון מוכן מה אורני הובריו מורים במידון מהוא בידון מהורני הובריו האולה וציין פרי מהוב בדורני בורן הוון ביליום בידון מהא הרצוד מורכי בדורני בור בוחלן מומים מהא הגנול בידור מורכי בידון מהוב בידון בידון ביל בידון בידון בידון מהוב בורים מהאור בידון בידול בידון ב

אומו קנס אינו דין שמחייבין אופו שבועה, ואי ממא דפיו נמי מחייבו קנס אלא דכשמודה בנ"ד מומחין